

Jan Stanisław Białas w 1980 r. był jednym z inicjatorów powstania Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Rolników Indywidualnych „Solidarność” (dalej: NSZZ RI „S”) a następnie wszedł jako jeden z członków do Wojewódzkiego Komitetu Założycielskiego NSZZ RI „S” w Radomiu, gdzie od lipca 1981 r. pełnił funkcję zastępcy przewodniczącego do spraw interwencji. Był uczestnikiem protestu w Rzeszowie, który doprowadził do podpisania porozumień rzeszowsko-ustrzyckich w lutym 1981 r. W związku z przeciąganiem się procesu rejestracji NSZZ RI „S” Pan Jan Stanisław Białas planował w kwietniu 1981 r. ogłosić gotowość strajkową na wsi, a także wnieść sprawę rejestracji związku w trakcie rozmów Międzyzakładowej Komisji Regionalnej Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” Ziemia Radomska dalej: MKR NSZZ ZR) ze stroną rządową. Pan Jan Białas brał również aktywny udział w przygotowaniach do tzw. marszu gwiazdowego „Solidarności” do Warszawy w sierpniu 1981 r., oraz był jednym z działaczy związkowych z Radomia, którzy pojechali na I Krajowy Zjazd Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” do Gdańska. Po wprowadzeniu stanu wojennego utrzymywał kontakty z działaczami Konfederacji Polski Niepodległej i MKR NSZZ „S” w Radomiu, uczestniczył w mszach i innych uroczystościach (m.in. 03.05.1983 r.), kolportował różnego rodzaju literaturę i druki bezdebitowe, brał udział w zbiórkach pieniędzy na działaczy opozycji. Służba Bezpieczeństwa prowadziła wobec niego takie działania jak: przeszukania pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych, zatrzymania na 48 godzin, wielokrotne rozmowy profilaktyczno-ostrzegawcze, objęto go perlustracją korespondencji. Prowadzono również, ostatecznie umorzone, postępowanie przygotowawcze w związku z odnalezieniem u niego 20 map wojskowych.

Stanisław Ciciela w 1971 r. był uczestnikiem strajków okupacyjnych w Szczecińskiej Fabryce Urządzeń Wagonowych Fakon w Płoniach k. Szczecina. Wiosną 1980 r. był organizatorem strajku okupacyjnego na Wydziale Skór Syntetycznych w Zakładach Tworzyw Sztucznych Pronit w Pionkach. W dniu 1 września 1980 r. był współorganizatorem wiecu założycielskiego Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” na Wydziale PA (nitrocelulozy). Od września 1981 r. w „Solidarności”; najpierw jako wiceprzewodniczący Komisji Wydziałowej na Wydziale PA, potem wiceprzewodniczący Komisji Zakładowej. W związku z tą działalnością został w dniu 13 grudnia 1981 r. internowany w Ośrodku Odosobnienia w Kielcach-Piaskach, od 24 grudnia 1981 r. w Radomiu, od 31 grudnia 1981 r. ponownie w Kielcach-Piaskach,. W dniu 25 lutego 1982 r. zwolniony. Po zwolnieniu z internowania nie zaprzestał działalności opozycyjnej. Od marca 1982 r. był współwydawcą oraz kolporterem pisma podziemnego *Barykada*, uczestnikiem akcji plakatowych, ulotkowych, współorganizatorem Mszy za Ojczyznę. Był wielokrotnie przesłuchiwany, kilkakrotnie w jego miejscu zamieszkania dokonywano rewizji. Represje dotknęły go również w miejscu pracy – był przeniesiony na gorsze stanowisko, następnie 30 września 1984 r. zwolniony. Bez zatrudnienia pozostawał w latach 1984-1988. W 1989 r. został członkiem, następnie wiceprzewodniczącym Tymczasowej Komisji Koordynacyjnej „Solidarności” w Pionkach; od stycznia 1989 r. członek Komitetu Obywatelskiego przy Przewodniczącym „Solidarności” Lechu Wałęsie.

Ireneusz Czarnecki był wieloletnim pracownikiem Zakładów Metalowych im. gen. Waltera w Radomiu. W 1976 r. był zatrudniony na Wydziale P-7, a w dniu 25 czerwca 1976 r. wziął udział w robotniczym proteście, za co został ukarany dyscyplinarnie upomnieniem za opuszczenia stanowiska pracy. Od września 1980 r. działał w Niezależnym Samorządnym Związku Zawodowym „Solidarność”, był sekretarzem Tymczasowego Komitetu Założycielskiego w Zakładach Metalowych im. gen. Waltera w Radomiu, następnie przewodniczącym Komisji Wydziałowej. W latach 1982-1983 był działaczem Tymczasowej

Komisji Zakładowej „Solidarności”, redaktorem, drukarzem, kolporterem podziemnego pisma „Solidarni”. W dniu 28 sierpnia 1982 r. został zatrzymany, przetrzymywany w Areszcie Śledczym KW MO w Radomiu, w dniu 3 września 1982 r. internowany w Ośrodku Odosobnienia w Kielcach-Piaskach, zwolniony 22 listopada 1982 r. W latach 1984-1986 był działaczem Tymczasowej Komisji Międzyzakładowej, 1986-1988 Regionalnej Komisji Wykonawczej; 1984-1988 drukarzem, kolporterem wydawnictw podziemnych, m.in. „Wolnego Robotnika”, książek NOWej, ulotek i innych druków okolicznościowych, uczestnik akcji ulotkowych i plakatowych, zbiorów pieniędzy na działalność związkową i pomoc represjonowanym; wielokrotnie poddawany rewizjom, zatrzymywany na 48 godz., przesłuchiwany; 30 kwietnia 1986 r. został zwolniony z pracy. W latach 1986-1990 pracownik Radomskiego Przedsiębiorstwa Inżynieryjnego. Trzykrotnie karany przez kolegium ds. wykroczeń na karę grzywny: w 1987, 1988 za udział w demonstracjach 3 maja i za przechowywanie nielegalnych wydawnictw.

Krystyna Ewa Ćwiklińska w latach 1980-1990 pracowała w Wojewódzkim Szpitalu Zespolonym w Radomiu. W latach 1980-1981 była działaczką Komisji Zakładowej Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” w Wojewódzkim Szpitalu Zespolonym w Radomiu. Po wprowadzeniu stanu wojennego nie zaprzestała działalności związkowej w podziemnych strukturach „Solidarności”. W związku z prowadzeniem pomocy dla internowanych i członków ich rodzin organizowała na terenie szpitala zbiórki pieniędzy. Utrzymywała szerokie kontakty z członkami demokracji opozycyjnej z terenu Radomia i Warszawy. W związku z tą działalnością była w latach 1983 -1987 kontrolowana operacyjnie przez Służbę Bezpieczeństwa. Zastrzeżono jej wyjazdy do wszystkich krajów świata od marca 1984 r. do marca 1986 r. M.in. wobec jej osoby wszczęto śledztwo dot. gromadzenia i kolportażu literatury oraz innych wydawnictw bezdebitowych. Po odnalezieniu w jej domu literatury Pani Krystyna Ćwiklińska została zatrzymana a 06.03.1984 r. tymczasowo aresztowana na 3 miesiące. W czasie pobytu w areszcie jej stan zdrowia uległ pogorszeniu i została przewieziona do Wojewódzkiego Szpitala Zespolonego w Radomiu, gdzie była nadzorowana przez funkcjonariusza Milicji Obywatelskiej. Ze względu na chorobę została zwolniona z aresztu w dn. 21.03.1984 r. (przetrzymywano ją m.in. w Areszcie Śledczym Warszawa-Grochów oraz areszcie WUSW w Radomiu). Ostatecznie postępowanie wobec ww. zostało w dn. 30.07.1984 r. umorzone przez prokuraturę na podstawie ustawy o amnestii z dn. 21.07.1984 r. W czerwcu 1989 r. Pani Krystyna Ćwiklińska została Przewodniczącą Komisji Zakładowej Lecznictwa Zamkniętego NSZZ „Solidarność” przy Wojewódzkim Szpitalu Zespolonym w Radomiu.

Waldemar Dudziński wziął czynny udział w strajku mającym miejsce w Radomiu w dniu 25 czerwca 1976 r. W związku z tym został zatrzymany i oskarżony m.in. o zakłócanie porządku publicznego. W dniu 27 czerwca skierowano przeciwko niemu wniosek o ukaranie w trybie przyspieszonym do Kolegium ds. Wykroczeń przy Prezydencie Miasta Radomia, które w tym samym dniu orzekło wobec Pana Waldemara Dudzińskiego karę w postaci prac społecznych po 20 godzin przez okres 3 miesięcy. Tego samego dnia Komenda Wojewódzka Milicji Obywatelskiej w Radomiu odwołała się od orzeczenia o karze I instancji, jako karze niewspółmiernie niskiej w stosunku do zarzucanych mu czynów. Pan Waldemar Dudziński został powtórnie postawiony przed kolegium, które ukarało go grzywną 3000 zł. Komenda Wojewódzka Milicji Obywatelskiej w Radomiu w dniu 30 czerwca 1976 r. złożyła kolejne odwołanie od orzeczenia o karze 3000 zł grzywny, również argumentując, że jest to kara niewspółmiernie niska w stosunku do zarzucanych czynów. Pan Waldemar Dudziński w dniu 1 lipca 1976 r. został wezwany na rozprawę, gdzie Kolegium ds. Wykroczeń przy Województwie Radomskim w II instancji ukarało go 3 miesiącami aresztu. Ww. został osadzony w areszcie w

dnia 1 lipca 1976 r. W związku z powyższym wystąpił w lipcu 1976 r. do Sądu Rejonowego w Radomiu z prośbą o uchylenie wyroku 3 miesięcy aresztu, który uważał za niesprawiedliwy. W dniu 29 lipca 1976 r. Sąd Rejonowy w Radomiu wydał postanowienie o uchyleniu aresztu tymczasowego wobec Pana Waldemara Dudzińskiego. W dniu 11 sierpnia 1976 r. stanął przed Sądem Rejonowym w Radomiu, który uznał go za winnego zarzucanych mu czynów, za które został uprzednio skazany przez kolegium ds. wykroczeń, i orzekł karę grzywny w wysokości 3500 zł z zamianą na karę aresztu w razie nieuiszczenia, zaliczając na poczet kary okres tymczasowego aresztowania od 1 lipca 1976 r. do 29 lipca 1976 r. Pan Waldemar Dudziński został doprowadzony do Aresztu Śledczego w Radomiu w dniu 1 lipca 1976 r. w celu odbycia kary 3 miesięcy aresztu (od 1 lipca 1976 r. do 1 października 1976 r.) skąd w dniu 9 lipca 1976 r. został przewieziony do Aresztu Śledczego w Białymstoku, a 29 lipca 1976 r. do Zakładu Karnego w Pińczowie, skąd (jak wynika z zapisu w aktach) został zwolniony w dn. 30 lipca 1976 r. Pan Waldemar Dudziński po zwolnieniu został ponownie przyjęty do pracy w Zakładach Metalowych im. gen. Waltera w Radomiu na tych samych warunkach.

Marian Jastrzębski wziął czynny udział w strajku mającym miejsce w Radomiu w dniu 25 czerwca 1976 r. W związku z tym został zatrzymany i oskarżony o kradzież. W I instancji nieprawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego był skazany na 2 lata pozbawienia wolności i 5000 zł. grzywny. Sąd Wojewódzki wyrokiem z dn. 22.02.1977 r. zastosował nadzwyczajne złagodzenie kary, skazując ww. na 6 m-cy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 5000 zł. W dn. 08.02.1977 r. zwolniony z więzienia decyzją Prokuratora Generalnego PRL. W dn. 09.02.1977 r. opuścił zakład karny w Barczewie. Pan Marian Jastrzębski w dniu 3 maja 1983 r. wziął udział w manifestacji pod pomnikiem upamiętniającym protest robotniczy z 25 czerwca 1976 r. W związku z tym został zatrzymany. Postawiono mu zarzuty czynnego udziału w nielegalnym zgromadzeniu i demonstracji pod płytą pomnika „Czerwiec 76”, z udziałem ok. 2 tys. osób, w czasie której wznosił wrogie okrzyki, znieważające organa MO, co mogło doprowadzić do niepokoju publicznego lub rozruchów. W dn. 4 maja 1983 r. Prokurator Rejonowy w Radomiu zastosował wobec niego areszt tymczasowy w postaci 2 miesięcy. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Radomiu w dniu 25 lipca 1983 r. umorzono postępowanie wobec ww. na podstawie amnestii z dn. 22 lipca 1983 r. Areszt uchylono w dn. 26 lipca 1983 r. Ww. był pozbawiony wolności w okresie od 3 maja 1983 r. do 26 lipca 1983 r.

Michał Jerz był jednym z najaktywniejszych działaczy radomskiej Konfederacji Polski Niepodległej od początku 1988 r. do zakończenia jej działalności w drugiej połowie lat 90-tych. Współpracę z Konfederacją Polski Niepodległej nawiązał na przełomie stycznia i lutego 1988 r., mając za sobą doświadczenia antykomunistycznej działalności swojego zmarłego ojca Jacka Jerza, jednego z twórców radomskiej „Solidarności”. Pan Michał Jerz był bardzo aktywnym członkiem Konfederacji Polski Niepodległej. W latach 1988-1989 zwerbował wielu nowych członków, współtworzył i kolportował prasę i ulotki sygnowane przez Konfederację (m.in. „Kontra Komunie”, „Kontra-Gazeta Uliczna”, „Tarcza”). Brał udział w wielu manifestacjach, wystąpieniach, akcjach ulotkowych i plakatowych. Prowadził także ewidencję działaczy oraz zajmował się obsługą komputerową i informatyczną. W działającej przy Konfederacji radomskiej Oficynie Wydawniczej im. Jacka Jerza brał udział w przygotowywaniu, druku i kolportażu jej wydawnictw – prasy i książek o tematyce niepodległościowej. Zajmował się również wykonywaniem transparentów. Był współorganizatorem i uczestnikiem wszystkich demonstracji i pikiet organizowanych przez Konfederację z okazji ważnych rocznic (3 Maja, 25 Czerwca, 15 Sierpnia, 17 Września, 11 Listopada, 13 Grudnia). W 1989 r. uczestniczył aktywnie w happeningu „Radomskiej Pomarańczowej Alternatywy” (w pierwszej po stanie wojennym w Radomiu masowej wielotysięcznej demonstracji), w strajku okupacyjnym

Konfederacji Polski Niepodległej – wiosną 1989 r. (mającym na celu uzyskanie od komunistycznych władz Radomia lokalu na siedzibę partii), kampanii bojkotu przez Konfederację czerwcowych wyborów do Sejmu oraz popierającej wolne wybory do Senatu. Pod koniec lat 80-tych brał aktywny udział w akcjach radomskiej Konfederacji Polski Niepodległej mających na celu usunięcie z ulic miasta symboli sowieckich i komunistycznych (m.in. usunięcia czerwonej gwiazdy z pomnika Armii Czerwonej).

Bronisław Kawęcki był aktywnym działaczem Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” Ziemia Radomska w latach 1980-1981. Pełnił funkcję członka najpierw w Międzyzakładowej Komisji Założycielskiej a następnie Międzyzakładowej Komisji Regionalnej Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” Ziemia Radomska. W związku z powyższym uczestniczył w 1981 r. w rozmowach radomskiej „Solidarności” z przedstawicielami komisji rządowej, dotyczących m.in. wykorzystania budowanych obiektów Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Radomiu na potrzeby leczenia oraz rehabilitacji osób pokrzywdzonych w następstwie robotniczego protestu 25-06-1976 r. W maju 1981 r. został wybrany przewodniczącym Komitetu Obchodów V Rocznicy Protestu Robotniczego Czerwiec ‘76 r., był delegatem na I Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” jesienią 1981 r. w Gdańsku. W związku ze swoją działalnością w strukturach Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”, od lutego 1981 r. był typowany do zatrzymania lub internowania na wypadek „W” (wojny) lub „PZ” (poważnego zagrożenia); był internowany od dnia 13-12-1981 r. do 07-07-1982 r., przetrzymywany w aresztach w Radomiu, Łodzi (pobyt w szpitalu) oraz Ośrodku Odosobnienia w Kielcach. Podczas pobytu w Areszcie Śledczym w Kielcach rozpracowywany operacyjnie m.in. za pomocą środków technicznych. W dniu 11-06-1982 r. jeden z inspiratorów buntu internowanych, osadzonych w Ośrodku Odosobnienia w Kielcach. Uczestniczył również w rozmowach internowanych z przedstawicielami komisji Międzynarodowego Czerwonego Krzyża z Genewy, która wizytowała Areszt Śledczy w Kielcach w marcu 1982 r. Po wyjściu z internowania zwolniony z pracy, następnie przywrócony przez sąd pracy i ponownie w październiku 1983 r. zwolniony z Przedsiębiorstwa Zaopatrzenia Lecznictwa „Cezal” w Radomiu. Później zatrudniony przy budowie kościoła na Młodzianowie w Radomiu.

Od połowy 1982 r. aż do 1989 r. był członkiem podziemnych struktur opozycyjnych na terenie woj. radomskiego. W związku z powyższym był w latach 1982-1983 typowany do internowania. Współredaktor i kolporter literatury opozycyjnej, m.in. ulotek czy „Wolnego Robotnika”, współorganizator i uczestnik demonstracji prosolidarnościowych, nabożeństw oraz mszy za ojczyznę i w intencji pomordowanych na Wschodzie. Według Służby Bezpieczeństwa współdziałał z „reakcyjnym klerem” wśród osób więzionych za przekonania i był uważany przez część działaczy za „duchowego przywódcę”. Członek m.in. Regionalnej Komisji Wykonawczej a następnie Międzyzakładowej Komisji Regionalnej NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska.

W latach 1983-1989 wielokrotnie zatrzymywany oraz wzywany na rozmowy profilaktyczno-ostrzegawcze, wielokrotnie dokonywano w jego mieszkaniu przeszukań. W 1988 r. karany przez Kolegium ds. Wykroczeń w Radomiu za udział w nielegalnych zgromadzeniach. W dniu 21-08-1988 r. wysłał telegram do gen. Wojciecha Jaruzelskiego nawołujący do zawarcia umowy społecznej ze strajkującymi robotnikami. W 1989 r. przewodniczący Komitetu Budowy Pomnika „Czerwiec ‘76”, aktywnie uczestniczył w kampanii wyborczej do sejmu w wyborach z 04-06-1989 r.

Mieczysław Mirosław Kostecki wziął czynny udział w strajku mającym miejsce w Radomiu w dniu 25 czerwca 1976 r. W związku z tym został zatrzymany pod zarzutem dokonania włamania do sklepu, natomiast z notatki sporządzonej przez funkcjonariusza ZOMO wynika,

że został zatrzymany w wyniku pościgu na ul. Żeromskiego w związku z podejrzeniem posiadania kradzionych towarów. W trakcie przeszukania nie odnaleziono żadnych towarów pochodzących z kradzieży. W dniu 27 czerwca skierowano wniosek do kolegium ds. wykroczeń o ukaranie ww. w trybie przyspieszonym za udział w nielegalnym zgromadzeniu i obrzucanie kamieniami interweniujących funkcjonariuszy MO. Kolegium ds. Wykroczeń przy Prezydencie miasta Radomia w dn. 28 czerwca ukarało go w I instancji karą 5000 zł grzywny z zamianą na 90 dni aresztu. Komenda Wojewódzka MO w Radomiu w dn. 30 czerwca odwołała się od tego orzeczenia uzasadniając, że ww. kara była niewspółmiernie niska w stosunku do zarzucanego mu czynu. W II instancji w dn. 1 lipca 1976 r. kolegium ds. wykroczeń skazało Pana Mieczysława Kosteckiego na 2 miesiące aresztu (kara biegła od 01.07.1976 r. do 01.09.1976 r.) i 50 zł kosztów postępowania. Po orzeczeniu I instancji Pan Mieczysław Kostecki został w dn. 27.06.1976 r. zwolniony z Aresztu Śledczego w Radomiu. Po orzeczeniu kolegium ds. wykroczeń w II instancji został ponownie aresztowany. W dniu 9 lipca 1976 r. został przewieziony z aresztu w Radomiu do Aresztu Śledczego w Białymstoku, a w dn. 29 lipca do Aresztu Śledczego w Kielcach, skąd został zwolniony 31 lipca 1976 r.

Pan Mieczysław Mirosław Kostecki był rozpracowywany przez Służbę Bezpieczeństwa w związku z udziałem w robotniczym proteście z 25 czerwca 1976 r. W grudniu 1976 r. kontaktował się z przedstawicielami Komitetu Obrony Robotników. Udzielił im informacji dotyczących jego zatrzymania oraz represji, które go dotknęły w związku z tym.

Bogusław Minda, po powstaniu Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”, w 1980 r. został członkiem związku w Przedsiębiorstwie Budownictwa Kolejowego w Radomiu, a następnie został wybrany wiceprzewodniczącym Komisji Oddziałowej NSZZ „Solidarność”. Z zakładu tego został zwolniony po wprowadzeniu stanu wojennego ze względu na redukcję zatrudnienia. Później podjął pracę w Radomskim Przedsiębiorstwie Inżynieryjnym i Zmechanizowanych Robót Ziemi, gdzie rozpoczął działalność w podziemnych strukturach „Solidarności”. W ramach tej działalności ww. brał czynny udział w spotkaniach działaczy podziemnych struktur związku, w organizowaniu zbiórek pieniężnych m.in. na zakup sprzętu poligraficznego czy udzielaniu pomocy osobom internowanym. Pan Bogusław Minda wszedł do Samorządu Pracowniczego w dn. 19.02.1983 r. jako jeden z czterech członków (na sześć osób), będących działaczami podziemnych struktur, został przewodniczącym tego samorządu i razem z pozostałymi osobami realizował w jego ramach działalność prowadzoną dotąd przez podziemną „Solidarność”. W dn. 25.05.1984 r. Służba Bezpieczeństwa przeprowadziła w miejscu zamieszkania ww. przeszukanie, w wyniku którego został w tym dniu zatrzymany przez Wydział Śledczy WUSW w Radomiu. W dniu 24.05.1984 r. Prokuratura Rejonowa w Radomiu tymczasowo aresztowała pana Bogusława Mindę (na 3 miesiące) i wszczęła śledztwo w sprawie nielegalnego związku wytwarzającego w celu rozpowszechniania wydawnictw o treści antypaństwowej. Ww. przedstawiono zarzut, że od czasu nieustalonego do 23.05.1984 r. działał w nielegalnych strukturach „Solidarności”, sporządzał i rozpowszechniał ulotki oraz wydawnictwa zawierające treści wyszydzające ustrój i naczelne organy PRL oraz fałszywe wiadomości mogące wyrządzić poważną szkodę interesom PRL. W dniu 25.07.1984 r. Prokuratura Rejonowa w Radomiu uchyliła środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztu (ww. zwolniono 26.07.1984 r.) ze względu na objęcie go przepisami ustawy o amnestii z 21.07.1984 r. a 30.07.1984 r. umorzyła śledztwo. Pan Bogusław Minda był pozbawiony wolności od 25.05.1984 r. do 26.07.1984 r.

Krzysztof Maciej Nazimek wziął czynny udział w strajku mającym miejsce w Radomiu w dniu 25 czerwca 1976 r. W związku z tym został zatrzymany i skazany najpierw w dniu 27.06.1976 r. przez Sąd Rejonowy w Radomiu w trybie przyspieszonym na karę 3 miesięcy aresztu, a następnie w dniu 02.09.1976 r. - także przez Sąd Rejonowy w Radomiu - na 2 lata i

6 miesięcy pozbawienia wolności oraz nawiązkę w kwocie 3000 zł na rzecz PCK. Pan Krzysztof Nazimek przebywał w areszcie 5 miesięcy (Radom, Kielce i Białystok) i wyszedł na wolność w dn. 25.11.1976 r. Był wielokrotnie pobity, przeszedł sześć ścieżek zdrowia w Kielcach i Radomiu, doznał złamania kilku żeber, i zapadł na nerwicę leczoną przez 10 lat. Pan Krzysztof Nazimek w późniejszych latach, w tym w stanie wojennym, był przewencyjnie wzywany na rozmowy do jednostek MO. W jego mieszkaniu odbywały się spotkania, w których uczestniczyły także osoby z Warszawy, będące przedstawicielami KSS-KOR. Ww. czynnie zaangażowany był w kolportaż wydawnictw bezdebitowych.

Marek Jerzy Pietrzak był w latach 1981-1990 działaczem Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” na terenie woj. radomskiego: do wprowadzenia stanu wojennego 13-12-1981 r. był sekretarzem Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w Radomskim Przedsiębiorstwie Inżynieryjnym i Zmechanizowanych Robót Ziemnych (dalej: RPiZRZ), a po 13 grudnia 1981 r. w podziemnych strukturach „Solidarności”, w tym na terenie tego przedsiębiorstwa, a następnie w Spółdzielni Kółek Rolniczych w Wolanowie. Pan Marek Jerzy Pietrzak, w związku z faktem, iż był aktywnym działaczem „Solidarności”, był od 31-03-1982 r. rozpracowywany operacyjnie przez Służbę Bezpieczeństwa aż do 1988 r. W 1982 r. był podejrzewany przez SB o przynależność do liczącej 15 osób grupy zajmującej się gromadzeniem, produkcją i kolportażem na terenie Radomia i województwa radomskiego nielegalnych antypaństwowych wydawnictw i ulotek. W związku z powyższym w dniu 24-08-1982 r. Wydział V SB KW MO w Radomiu wystąpił do Prokuratury Wojewódzkiej w Radomiu o przeprowadzenie przeszukania m.in. u Pana Marka Pietrzaka, w celu znalezienia materiałów służących do produkcji nielegalnych wydawnictw oraz ulotek o treści antypaństwowej. Prokuratura w dniu 24-08-1982 r. takie postanowienie wystawiła. Pan Marek Pietrzak był także w latach 1982-1984 rozpracowywany w związku z prowadzeniem działalności wydawniczej i kolportażu publikacji podczas pracy w RPiZRZ. Z ustaleń SB wynikało, że Pan Marek Pietrzak, w trakcie wyborów do Samorządu Pracowniczego w swoim zakładzie pracy w dniu 19-02-1983 r. wszedł do zarządu. SB zdobyła informację, że wśród sześciu członków tego zarządu znajdowało się czterech działaczy podziemnych struktur „Solidarności”, w tym Pan Marek Pietrzak. Był też uznawany przez SB za jedną z czterech osób podejmujących decyzje dot. działalności „Solidarności” na terenie RPiZRZ, w tym m.in. kwestii udziału w kontrmanifestacjach w dniach 01 i 03-05-1983 r. W związku z tą działalnością został w połowie kwietnia 1983 r. wezwany na rozmowę do KW MO w Radomiu. Działacze „Solidarności” w RPiZRZ, w tym Pan Marek Jerzy Pietrzak, co miesiąc prowadzili zbiórkę pieniędzy m.in. na udzielanie pomocy osobom internowanym, na zakup sprzętu poligraficznego, itp. Podczas spotkania działaczy podziemnej „Solidarności” w dniu 27-10-1983 r. (uczestniczył w nim m.in. Pan Marek Pietrzak), omawiana była działalność Samorządu Pracowniczego w RPiZRZ. Był rozpracowywany w ramach akcji realizowanej wobec osób zaangażowanych w działalność struktur konspiracyjnych na terenie miasta Radomia i województwa radomskiego w 1986 r. W dniu 21-06-1988 r. przeprowadzono w jego mieszkaniu przeszukanie, w związku z podejrzeniem, iż przywiózł on większą ilość nielegalnej literatury z Warszawy („Tygodnik Mazowsze”) do rozkolportowania w Radomiu w dniu 25-06-1988 r.

Małgorzata Traczyk wzięła czynny udział w strajku, który miał miejsce w Radomiu w dniu 25 czerwca 1976 r. Bezpośrednią przyczyną protestu była zapowiedziana w dniu 24 czerwca 1976 r. w Sejmie PRL przez premiera Piotra Jaroszewicza drastyczna podwyżka cen artykułów żywnościowych. Wówczas w Radomiu, Ursusie i Płocku doszło do pochodów i demonstracji, zakończonych starciami z MO, w przypadku Radomia – dramatycznymi walkami ulicznymi. W Radomiu strajk rozpoczęli robotnicy Zakładów Metalowych im. gen. Waltera, którzy wyszli na ulicę, aby powiadomić o strajku inne zakłady i ruszyć pod gmach KW PZPR. Do strajku

przyłączyły się załogi 25 przedsiębiorstw, łącznie ok. 17 tys. osób; w kulminacyjnym momencie na ulicach demonstrowało ok. 20 tys. Wśród demonstrujących znalazła się również Pani Małgorzata Traczyk, która w tym czasie zatrudniona była w Zakładach Metalowych im. gen. Waltera na Wydziale B-2. W związku z jej udziałem w proteście została zwolniona z pracy. Pani Małgorzata Traczyk pozostawała bezrobotna w okresie od 26 czerwca 1976 r. do 2 maja 1979 r.

Izabella Jadwiga Wasilewska wzięła czynny udział w strajku mającym miejsce w Radomiu w dniu 25 czerwca 1976 r. Bezpośrednią przyczyną protestu była zapowiedziana w dniu 24 czerwca 1976 r. w Sejmie PRL przez premiera Piotra Jaroszewicza drastyczna podwyżka cen artykułów żywnościowych. Wówczas w Radomiu, Ursusie i Płocku doszło do pochodów i demonstracji, zakończonych starciami z MO, w przypadku Radomia – dramatycznymi walkami ulicznymi. W Radomiu strajk rozpoczęli robotnicy Zakładów Metalowych im. gen. Waltera, którzy wyszli na ulicę, aby powiadomić o strajku inne zakłady i ruszyć pod gmach KW PZPR. Do strajku przyłączyły się załogi 25 przedsiębiorstw, łącznie ok. 17 tys. osób; w kulminacyjnym momencie na ulicach demonstrowało ok. 20 tys. Wśród demonstrujących znalazła się również Pani Izabella Wasilewska, która jako jedna z pierwszych osób opuściła miejsce pracy w Radomskich Zakładach Przemysłu Skórzanego „Radoskór”, celem udania się pod gmach komitetu. Po pewnym czasie wsiadła na wózek akumulatorowy i wróciła do zakładu. W związku z udziałem w proteście została w dn. 30 czerwca 1976 r. zwolniona z pracy i wskazana Służbie Bezpieczeństwa jako jedna z prowodyrów zająć w dn. 25 czerwca 1976 r. Ww., po zwolnieniu z pracy długotrwale pozostawała bezrobotna (ok. 8 m-cy).